

ดวงจันทร์

กลางดวงใจ

๖๐

ทานข้าวยานะ

ภาษาของคุณยาย

วันหนึ่ง..ข้าพเจ้าได้มีโอกาสติดตามคุณยายไปชมวัดในเวลาเย็น ข้าพเจ้านั่งอยู่ด้านหลังของรถไฟฟ้า ซึ่งเป็นรถที่ใช้พลังงานไฟฟ้าจากแบตเตอรี่ ลักษณะคล้ายรถที่ใช้ในสนามกอล์ฟ เบิ้ลเป็นคนขับรถ ข้าพเจ้ามีหน้าที่เป็นคนวิ่งไปเปิดแผงเหล็ก ที่หน้าอาคารประชาสัมพันธ์ แผงเหล็กนี้มีเอาไว้กั้นรถยนต์ไม่ให้วิ่งเข้าไปในเขตสังฆาวาส เพราะจะทำเสียดัง

รบกวนพระที่กำลังปฏิบัติธรรมอยู่

พอรถไฟฟ้าของคุณยายแล่นผ่านหน้า
อาคารประชาสัมพันธ์ กำลังจะเลี้ยวซ้ายไป
ทางโบสถ์ ข้าพเจ้าก็เห็นฝ่าซื้อ (นักบวชหญิง
ชาวจีน) สองคนเดินชมโบสถ์ และกำลังจะเดิน
ผ่านมาทางนี้

ตอนนั้นข้าพเจ้าคิดว่า ฝ่าซื้อสองคนนี้
จะรู้จักคุณยายของข้าพเจ้าหรือเปล่าหนอ พอ
กระแสของความคิดจบลง พลันเสียงคุณยายก็
ดังขึ้น

“สวัสดิคุณ เชิญตามสบายนะไม่ต้อง
เกรงใจนะ”

ฝ่ามือสองคนนั้นทำหน้าแงๆ ดูเหมือน
ว่ากำลังพยายามทำความเข้าใจกับภาษาที่คุณ
ยายพูดออกไป

พอรถแล่นเข้าไปใกล้อีก มือของคุณยาย
ก็ยังคงพนมอยู่อย่างนั้น แล้วก็พูดต่อว่า

**“คุณทานข้าวแล้วยัง ทานข้าวยายนะ
ไม่ต้องเกรงใจนะ”**

คำพูดประโยคนี้นั้นคุณยายจะพูดซ้ำแล้วซ้ำ
อีก ข้าพเจ้าคิดอยู่ในใจว่าเขาไม่รู้เรื่องหรือขยาย
พอลความคิดล้นสุดลง ภาพที่เห็นในขณะนั้นมัน
เปลี่ยนความรู้สึกนึกคิดของข้าพเจ้าไปทันที ช่าง
เป็นภาพที่กลมกลืนกันจริงๆ เลย ฝ่ามือทั้งสอง

น้อมศีรษะของตนเองลงต่ำ แล้วยกมือขึ้นพนม
เหมือนอย่างที่คุณยายทำ ทำอยู่นานทีเดียว

ลักครู่ฝ่ามือท่านหนึ่งก็เอื้อมมือมาที่มือ
ของคุณยาย แล้วก็ดึงเอามือของคุณยายไป
วางบนศีรษะของเขา ฝ่ามืออีกคนหนึ่งก็ทำตาม

ตอนนั้นข้าพเจ้าแอบมองไปที่ใบหน้าของ
คุณยาย เห็นรอยยิ้มที่แฝงไว้ด้วยความเมตตา
ยิ่งนัก เป็นภาพที่ข้าพเจ้าไม่มีวันลืมเลือนเลย

หลังจากฝ่ามือทั้งสองเดินจากไป คุณ
ยายก็หันกลับมาพูดกับข้าพเจ้าว่า

“ไฉ่หลานน้อย จำไฉนะ คนเขามาไกล
ต่างบ้านต่างเมืองมา เราต้องหาข้าวหาน้ำ

ให้เขากินนะ อย่าปล่อยให้เขาอดๆ อยากๆ
นะ เขาไม่รู้จักใคร สงสารเขา จำไว้ล่ะ”

ต่างชาติ ต่างภาษา ต่างวัฒนธรรม มา
วัดครั้งแรก ไม่รู้จักคุณยาย ไม่รู้ว่าคุณยายเป็น
ใคร แต่คุณยายก็ได้ใช้ภาษาที่ติดตัวคุณยาย
มาตลอดชีวิต ถ่ายทอดมาเป็นกระแสใส่ๆ ให้
ผ่าซีกทั้งสองได้รับรู้

ภาษาที่อยู่ในใจของคุณยาย

คือภาษาแห่งความเมตตาตัวเอง